

Irományszám: K/13230.

Érkezett: 2004 DEC 02.

ORSZÁGGYŰLÉSI KÉPVISELŐ
Fidesz - Magyar Polgári Szövetség
Képviselőcsoportja

Írásbeli kérdés

Dr. Szili Katalin
az Országgyűlés Elnöke részére

Helyben

Tisztelt Elnök Asszony!

„*Hogyan kívánja reformja fogadtatását, hatását mérni?*” címmel a Házsabály 91.§-a alapján kérdést kívánok benyújtani Magyar Bálint oktatási miniszter úrhoz.

A kérdésre írásban kérem válaszát.

Tisztelt Miniszter Úr!

Furcsa, hogy egy magát liberálisnak nevező oktatáspolitikai mennyire lebecsüli az individuumot, s milyen nagy szerepet szán a központi szabályozásnak. Ugyanis a lelkiismeretes többség eddig is egyeztetett azokkal a szülőkkel, akikkel lehetett, akiket érdekelt gyermekük sorsa – sajnos akad ellenpélda is –, mielőtt egy diákot évismétlésre rendelt volna. Az osztályismétlésnek – inkább ezt a szót használjuk, ne a Miniszter Úr által kedvelt buktatást – ha van értelme, akkor alsó tagozatban van. Ebben a korban még nem látszik a gyerekről első látásra, hogy túlkoros, s talán ellenreakciók sem alakulnak ki benne, hiszen ekkor még nagyobb benne a megfelelési vágy, mint később. Ezt legjobban a pedagógus dönthetné el – meghallgatva a szülő álláspontját is –, ha az oktatáspolitikai vezetője nem korlátozná szuverenitását.

Most itt a reform újabb eleme: meg kell szüntetni testnevelésből az érdemjegyeket. Mit vár ettől Miniszter Úr? Azt, hogy az a bizonyos, a médiában a vita kapcsán sokat emlegetett „kövér szemüveges diák”, aki macskaugrás ürügyén felborította a szekrényt, és megkapta az elégtelent vagy a kegyelem kettest, az ezután felszabadultan, örömmel dönt-borít majd, hiszen

nem kap jegyet? Vagy megint arról van szó, hogy Ön lebecsüli kollégáit? Azt gondolja, hogy nem képesek olyan játékok kitalálására, amik sikerélményt adhatnak az ügyetlenebb gyerekek számára is? Véleményem szerint a nevelés rendkívül fontos eleme, hogy egy teljesített feladatot minél hamarabb kövesse az értékelés. A magyar pedagógiában ez a szöveges vélemény mellett hagyományosan érdemjegyekkel történik. A tanárok túlnyomó többsége ugyanis eddig sem csak osztályzatokkal, hanem szövegesen is értékelte tanítványait.

Kik lehetnek ennek a változtatásnak a vesztesei? Mindenek előtt a testnevelő tanárok veszíthetnek presztízsükből, pedig eddig sem kapták meg a munkájuk fontosságához mért elismerést. Aztán ne feledkezzünk el azokról a gyengén tanuló, de remek fizikai adottságú gyerekekről sem, akiknek csak a testnevelés óra biztosíthat lehetőséget arra, hogy jó jegyet szerezhessenek, amire az egész osztály vagy családjuk előtt is büszkék lehetnek.

Egy másik újítása, a szöveges értékelés éppen a közel múltban okozott nem kevés többletterhet a pedagógusoknak, anélkül, hogy megfelelő anyagi ellentételezést kaptak volna. Ismétlem, a tanító, a tanár sokkal többször értékel szövegesen, mint osztályzatokkal, hiszen egy felelet minősítésének is csak a legutolsó, valóban kissé leegyszerűsítő fázisa az érdemjegy megadása. A pedagógusi pályán magam is sokszor éreztem szükségét, hogy például hármas és hármas közötti különbségre szóban hívjam fel a figyelmet. Nem arról van tehát szó, hogy a szöveges értékelés ellen tiltakoznék, pusztán annak kizárólagosságát és ilyen kötött formában a pedagógusokra oktrojálását tartom helytelennek, a magyar oktatás hagyományaitól eltérőnek.

Tisztelt Miniszter Úr!

- Mit várt, illetve mit vár a már bevezetett és az ezután megvalósítandó változtatásoktól?
- Hogyan kívánja ezek hatását, fogadtatását mérni?

Várom megtisztelő válaszát!

Budapest, 2004. 12. 02.

Tisztelettel:

Erdős Norbert